

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

Čas plyne jako voda. Vánoce, pololetní prázdniny a vysvědčení, to vše je už jen pouhá minulost. Učení je už zase v plném proudu a je ho až nad hlavu. Ale nezapomeňte na to, že moc práce škodí! Právě se naskytla jedinečná příležitost pro ty, co mají hodně povinností a nemají ani čas na odpočinek. Právě teď si můžete dopřát chvilku klidu a pohody. Těšíte se na jaro a vzápětí i na léto plné sluníčka? Musíme si ještě chvíli počkat, ale je to jen otázka času, než skutečně nastane. Jistě Vám udělalo radost, pokud si na Vás někdo vzpomněl a daroval Vám srdce nebo přání. Minul nás přeci 14. únor, to znamená Valentýn. Ale vy, co jste nic nedostali, nezoufejte a nevěšete hlavu. Důkazem lásky nemusí být jediné dárky. Čas nám letí, tak se začtěte do Malíčku a rázem se všechny problémy a starosti vytratí z hlavy. Pohodlně se usadte, hodte nohy na stůl a zábava začíná. My se dáme do vyprávění a vy samozřejmě do čtení.

Pohodlné a zábavné počteníčko Vám všem
přejí redaktori časopisu Malíček.

ročník X, číslo 3

únor 2002

cena 5 Kč

ANKETA ANKETA

Seznámení
s novými učiteli

ZE ŽIVOTA
ŠKOLY

POZDRAV
Z NORSKA

SOUTĚŽ -
KDO JE TO?

SVĚT FANTAZIE

AN
O
H
K
R
E
Z
N
O
U
H
A
N
E
K
I

ANKETA ANKETA ANKETA

Vánoce, Silvestr a Nový rok, to už je za námi. Hodně lidí si dalo nějaké předsevzetí. Každý máme různá přání. A co si přejí žáci a učitelé z naší školy? Zeptali jsme se jich: Co by chtěli, aby jim přinesl rok 2002. A některé odpovědi jsou docela zajímavé. Posuďte sami.

Sára II. B: Chtěla bych jet někam k moři.

Bára III. B: Ráda bych si s celou rodinou vyjela někam k moři.

Domča IV. A: V tomto roce bych chtěla navštívit ostrov Mauritius.

Andrea IV. B: Chtěla bych, aby mi maminka dovolila mít doma psa.

Lukáš V. A: Ať vyhraji v loterii 2 miliony bonbonů, abych ztloustnul.

Verča VI. A: Abych o pár kilo zhubnula.

Nikol VI. B: Abychom se přestěhovali a jeli k moři.

Lenka VII. A: Chtěla bych se zlepšit v tenise.

Pavel VII. B: Přeji si štěstí a dobré známky.

Anča VIII. B: Určitě bych se chtěla zlepšit v matematice a abych se chovala lépe než teď.

Honza IX. B: Abych se dostal na školu.

Paní učitelka Bukáčková: Pevné zdraví.

Paní učitelka Jehličková: Přeji si, aby byli všichni zdraví a měli štěstí.

Paní učitelka Cempírková: Aby všichni, které mám ráda, byli zdraví a šťastní

Míša Jirovská, VI. A a Martina Šípková, VI. B

Seznámení s novými učiteli

Chcete se naučit hrát na kytaru? Nevíte, kam se máte přihlásit? S tímto problémem vám určitě poradí paní učitelka **SIMONA ČÁČKOVÁ**, která nejenom učí na naší škole hudební výchovu, ale také vyučuje hru na kytaru na

Základní umělecké škole ve Slatiňanech. Pokud nechcete hrát na kytaru, tak si alespoň přečtěte, co nám o sobě prozradila.

Jak vzpomínáte na Vaši povinnou školní docházku?

Celkem dobře, protože se mi podařilo studovat na této škole první rok, co byla otevřena. A ráda na tuto dobu vzpomínám, protože tu učili velice dobří učitelé.

Jaký předmět jste měla nejraději?

Nejraději jsem měla dějepis a zeměpis a samozřejmě i hudební výchovu.

Čím je nejčastěji vyplněn Váš volný čas?

Ve volném čase poslouchám hudbu. Někdy si také ráda zasportuji nebo se podívám na nějaký dobrý film.

Jak jste se dostala k hudbě?

Začala jsem už jako malá. Hrála jsem na housle. Později jsem si přála hrát na kytaru, a to se mi podařilo. A kytáře jsem se věnovala i na vysoké škole.

Na které hudební nástroje hrajete?

Hraji na kytaru, klavír a flétnu.

Co bylo pro Vás při učení na hudební nástroj nejtěžší a co Vás naopak bavilo?

Občas mi scházela trpělivost. A bavilo mě, když jsem dostala nějakou novou skladbu, tak ji studovat.

Je nějaký hudební nástroj, na který jste se naučila hrát sama?

Tak to budou určitě ty housle. Jako malá jsem na ně zanevřela a později jsem se pokoušela na housle opět hrát.

Jakou posloucháte hudbu?

Nemám nějaký vyhraněný žánr, ale poslechnu si vždy to, co mě zaujme. A ráda poslouchám Beatles a hudbu 60. let. V poslední době mě zaujala keltská kytara Michaela Hromka.

V jaké zemi byste chtěla žít, kdyby nebyla ČR? A proč?

Určitě by to byla nějaká severská země, protože mají krásnou přírodu.

Jaké jídlo máte nejraději?

Nemám nějaké nejoblíbenější jídlo, ale kdybych si mohla vybrat, tak by to byla pizza.

Máte nějaký oblíbený film?

V poslední době se mi líbil film Amadeus.

Kterých vlastností si u lidí nejvíce ceníte?

Tak je to určitě upřímnost, dobrosrdečnost a laskavost.

Chtěla byste něco na sobě změnit?

Asi tu trpělivost, která mi občas schází.

Co vás upoutalo na naší školu?

Jako hudebník oceňuji učebnu hudební výchovy. A líbí se mi, že tato škola pořádá spoustu akcí a projektů pro děti.

Aneta Tichá, Kamila Emrová, VIII. B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Malé ohlédnutí

za loňským rokem

„Tak a už mě čeká poslední činnost,“ říkám si před třídou, ze které vyjdu opět o něco chytřejší. Celoškolní projektový den o Vánocích se chýlí ke konci a my se opět rozejdeme do svých tříd. Ale nebudu takto předbíhat. Ještě je tu poslední část dne s názvem „Vánoce a koření“. Za sebou už

máme úvodní část dne, kdy jsme se rozlosovali do svých skupin. Dále jsme si vybrali jednu ze zájmových činností též s vánoční tematikou. Já jsem básnila o vánočním zvonečku a můj bráška maloval klobouková přáníčka – PF 2002. Další se vraceli z výroby betlémů z přírodních materiálů a moje kamarádka balila vánoční dárky a vyráběla vánoční jmenovky. Krásně to vonělo ve cvičné kuchyňce, vždyť i tam měly děti plné ruce práce. K příjemné vůni se přidal zpěv koled a vánoční atmosféra

prosákla celou školou. Také už se přiřítíl bratrův kamarád, divila jsem se, že měl ještě tolik sil. Byl si totiž zacvičit, aby ho neohrozila přebytečná vánoční kila. Ale to už bylo předtím. Ještě před chvílí jsme se bavili o Vánocích a zvycích. Odlévali jsme olovo, okrajovali jsme slupky z jablek a pouštěli na vodu jadérka, abychom zjistili, zda bude suchý, nebo mokrá rok. Ale to nebylo vše. I na mnoho dalšího budu za pár let vzpomínat.

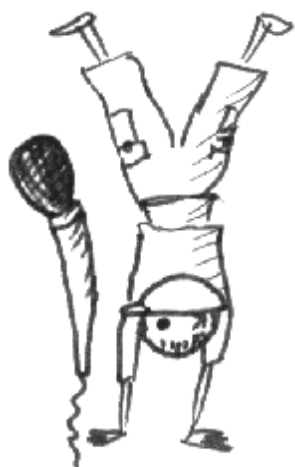
Zrekapitulovávám si celý den, zatímco se ostatní usazují do lavic. Můžeme začít. Sedíme po dvojicích a paní učitelka nám vysvětluje náplň této hodiny. Sedím s bráškou a těším se na další činnost. Jako první poznáváme podle hmatu a vůně koření ukryté v sáčkích. Tak to půjde lehce. Podobný úkol jsme zkoušeli na výukovém semináři. Jde to jako po másle. Nechávám hádat brášku, ať také namáhá mozkové závity. Ostatní jsou na tom podobně. Mladším dětem pomáhají starší, ale i tak to někde vázne. „Ale kde je zas ten další pytlík? Chybí nám osmička!“ sháním sáček po třídě. Kluci vedle nás toho moc nevědí. Jsou mladší a přece jen jsou to kluci, kteří u vaření asi moc neasistují. Ale ať si to zkusí sami. Máme skoro všechno, až na tu mističku s tím žlutým práškem. Co jen to může být? Voní to jako nastrouhaný citrón, ale takové koření neznám. Posunky se snažím vyloudit odpověď od kamarádky. Avšak i ona je v koncích. Asi se necháme poddat, ale co to? Bráška celý rudne a něco hledá po kapsách. No jo, jeho zvědavý nosík mu nedal spát a musel blíže prozkoumat ten žlutý prášek. (Ale ani to nám

k identifikaci nepomohlo). Konečně nachází kapesník, červeň v obličejí se ztrácí, ale kýčání vše vynahradí. Po bratrově „akci“ toho v mističce moc nezbyvá, kýchnutím odfoukl obsah mističky neznámo kam. Co se dá dělat! Nyní kontrolujeme naše odpovědi. Z podivného prášku se klube nastrouhaný zázvor. Tak to jsem opravdu netušila. Bratr už je v pohodě, a tak pokračujeme ve skládání rozstříhaných obrázků koření a přiřazujeme k nim názvy. Teď už to snad bude probíhat v klidu. Máme pauzu – hurá na oběd! ... Po polední přestávce jsme opět připraveni vrhnout se do další práce. Jako poslední úkol máme ozdobit pomeranče připraveným hřebíčkem. Na tom není nic těžkého. Vybírám si pěkné hřebíčky a pomeranč se mění v pichlavého ježečka. Už se těším, jak si ho doma zavěším v pokojíčku. . .

Den ve škole končí a my se rozcházíme domů. Tento den mě mile překvapil. S kamarádkami si sdělujeme své dojmy a těšíme se na další. Snad bude brzy . . .

Kateřina Soudková, IX. B

Překvapení večera

Máte rádi diskotéku? Tak to jistě víte, že se na naší škole konala a ne jedna. První byla taková oťukávací, ale druhá se rozjela na plný plyn, dokonce i překvapení na nás čekalo. To překvapení se jmenovalo Dan (25) a Karel (21), kteří nám přišli předvést své taneční umění zvané breakdance. U mnohých děvčat vzbudili zájem, a tak tu pro ně a pro vás ostatní máme malé představení obou „tanečníků.“

Čím jste chtěli být jako malí?

D: Než jsem šel na ZŠ, nevěděl jsem, čím chci být. Rodiče mi nabídli práci truhláře, že bych po vystudování mohl vyrábět piana a podobně, a tak se ze mě stal truhlář.

K: Jako malý kluk jsem chtěl být kosmonautem, letět do vesmíru ...

Jak vzpomínáte na školu, vybaví se Vám nějaký trapas?

K: Hrůzostrašný zážitek jsem si ze školy odnesl, když mě učitelka načapala s tím, že ji chci shodit ze schodů. Byla to taková tehdejší zábava ...

D: Asi v osmé třídě (puberta se mnou cloumala) jsem si brával od mamky umělohmotné lahvičky od laků na vlasy a ve škole jsme to s klukama plnili vodou a stříkali po holkách. Většinou jsme se třefovali na záda nebo vlasy. Jednou nás holky praskly a paní učitelka mě načapala zrovna s plnou lahvičkou. Nejprve mě paní učitelka propleskla, pak to rozdělala, řekla mi ať se otočím, vzala mě za kalhoty a obsah lahvičky mi do nich vylila. Celou hodinu jsem pak sušil spodní prádlo i s kalhotami.

Tancovali jste rádi už jako mladší?

K: Občas jsem se nechal vyprovokovat a šel jsem za nějakou slečnou, ale prvním impulsem bylo, když někdo zarepoval a házel rybičky.

D: Asi ve třetí třídě jsem byl na táboře a to zrovna letěl Jirka Korn. Už tenkrát zkoušel v televizi pár prvků. Docela mě to chytlo, ale brzy jsem přestal, neviděl jsem v tom žádnou budoucnost. Potom jsem zkoušel tancovat i na jiné věci, zkoušel jsem dělat sestavy, ale časem jsem poznal, že tohle je to pravé.

Co rádi posloucháte?

D. a K: Posloucháme skoro všechno. Líbí se nám i taková ta černošská hudba, protože černoši to mají v krvi. Ale není to to, co hrají v rádiu. Jsou to věci, co seženeš od známých. Záleží ale také na náladě.

Jak dlouho tancujete a kde jste se seznámili?

D: Seznámili jsme se přes muziku v Pardubicích. I když je to větší město, není tam tolik podobně zaměřených lidí jako my, a proto se zná každý s každým. Záleží na tom, jak si kdo padne do noty. My jsme si do noty zrovna padli.

K: O tanec se zajímáme asi tak tři roky, ale asi rok to bereme vážněji.

Máte nějaký klub, kde se scházíte, nebo jste jen dva?

K: My spolu (s Danem) momentálně netrénujeme, byli jsme parta, ale není na to už čas a taky v Chrudimi toho moc není.

Máte nějaké vytipované místo, kam chodíte tancovat?

D: Nejlepší je to na nějakém mejdanu, párty, ale také ve skupině-partě, kde mezi sebou „zápasíme“, kdo bude lepší, kdo bude mít lepší triky, ...

Máte při tancování trému?

K. a D: Možná to bude znít namyšleně, ale když to já zkazím, kdo z vás to pozná? Pozná se to právě na soutěžích, kde jsou lidé, co tomu rozumí. Ale i když to tam zkazíš, tak to nevádí, tam jsou skvělí lidé, a tak se na nějakou chybu zapomene. Ale třeba tady jsem měl trému velkou. Ale vy jste byli jako publikum senzační, tleskali jste a fandili.

Jste rádi, když Vás ostatní při tancování povzbuzují?

K. a D: To je právě to nejlepší, nakopne tě to a je to skvělé. Když tam lidé stojí jako pecky, tak to se vám nechce ani tancovat.

Pokud by se našel nějaký zájemce, trénovali byste ho?

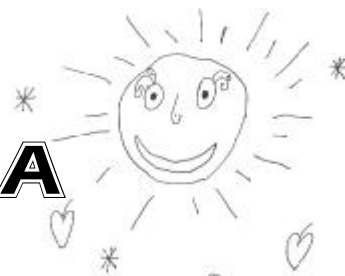
D: Určitě, já jsem trénoval v Pardubicích. Tam přišlo hodně lidí, že budou trénovat, ale pak dělali akorát hlouposti. Chce to opravdu se tomu věnovat přes celý trénink. Zkusíš si nějaké triky, odpočineš si a jedeš dál.

Jak dlouho si myslíte, že vydržíte tancovat?

D. a K: Do té doby, než pochroumáme celé tělo a už nevstaneme.

R. Paulusová, T. Jarošová, VIII. B, K. Soudková, IX. B

Pozvánka do literární dílny III. A

Zima

Zima, zimka, zimička,
je to naše babička.
Zimní vlasek má,
trošku si ho učesá.
Sněhuláka postavíme,
mrkev na něj posadíme,
frňák už má hotový,
ještě hrnec modravý.
Uhel do něj zapícháme,
do teplíčka utečeme.

Roční období

Na jaře se všechno budí,
kytky, ptáci i kapradí.

V létě zase slunce svítí,
na louce nám kvete kvítí.

Na podzim zas listí padá,
ježeček se zahrabává.

Dědeček Mrazíček
má zimní jazýček.

obě básničky napsal Tomáš Kánský, III. A

O kočičkách

Uteklo ti klubíčko?
Už ho nech být, kočičko!
Tento den skončí
a ty budeš v pelíšku
snít sny kočičí.

Kateřina Formánková, III. A

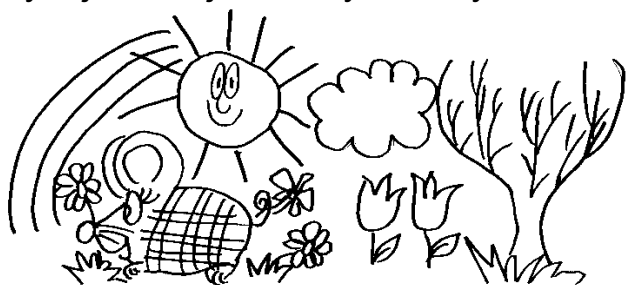
Zima

Zima je běloučka
jako pavučina pavoučka.
My si zimu užijeme,
ve sněhu si popoblbneme.

Tomáš Smysl, III. A

O myšce Hryzalce

Byla jednou jedna myška Hryzalka, která neměla domeček. Jednoho rána se myška probudila celá promoklá, a tak se rozhodla, že si nějaký domeček najde. Šla cestou přes les a uviděla sovu Houkalku. Sova se jí zeptala: „Proč jsi tak smutná?“ Myška jí odpověděla: „Nemám kde bydlet!“ Sova jí nabídla svůj domeček ve starém dubu. Hryzalka se k ní moc ráda nastěhovala. Myška ale nevěděla, že sovy v noci houkají, moc se polekala a celou noc nespala. Ráno vykoukla ven a uviděla, jak si na stromě v hnízdě spokojeně spinkají ptáčkovi. Když ptáčkovi odletěli, vylezla na strom, vlezla do hnízda a usnula. Ale byla moc těžká a hnízdo se převrátilo a

myška spadla na zem. Udělala si velkou bouli a šla si hledat nový domeček. Kousek za rybníkem potkala myšáka Eliota. Myšák se jí zeptal: „Proč máš na hlavě tak velkou bouli?“ A tak mu myška vyprávěla, jak spadla ze stromu. Myšák se smál, až se za břicho popadal. Odkdy myši bydlí na stromě? Pojď se podívat na můj domeček. Myška šla na chvíli na návštěvu do myší díry – moc se jí tam líbilo. Vedle byla další myší díra, ale byla opuštěná. Myška se do té opuštěné díry nakonec nastěhovala a žilo se jí tam šťastně a spokojeně.

Lucie Peková, III. A

O chytré čarodějnici

Už je to dávno, pradávno, lidé si sami poradit nedovedli, čarodějnicím často na lep sedli. Zrovna jedna malá chytrá čarodějnice měla zlatou čarovnou kouli a bydlela v temném lese. Tato malá čarodějnice měla i čarovné kulaté zrcátko. A víte, co to kulaté zrcátko umělo? Představte si, že to zrcátko mluvilo. A když se do

něj někdo podíval a zeptal se ho třeba, kde leží temný les jménem Nakousnutá brambora, odpovědělo. Před tímto lesem kvetla nádherná louka. Nad touto loukou létal krásný pestrobarevný motýl. Před touto loukou byla vesnice a v ní bydlel zlý a bohatý hospodář. Naše malá čarodějnice se jednoho krásného dne podívala do svého kouzelného kulatého zrcátka a vtom se jí utrhla knoflík z jejího oblečení, ale nic si z toho nedělala a přilepila si ho smůlou. Potom se konečně dostala k tomu, aby se podívala do svého kouzelného kulatého zrcátka. A co nevidí. Zlého a bohatého hospodáře, který okrádá děti, sebrala se a potají odletěla do vsi. Zlého hospodáře zaklela do kamene a pak zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Tereza Kopecká, III. A

Vodníci ve fantazii žáků třídy III.B

Jistě víte, že naši předkové netrávili dlouhé zimní večery u televize nebo s puštěným rádiem jako my, ale vypravovali si pohádkové příběhy. Ty vznikaly často na základě úkazů, které si nedovedli vysvětlit. A tak přišli na svět i vodníci, kteří po večerech sedávají na vrbě a bafají z fajfky, přes den zase chytají dušičky do hrníčků. Pokud vás už nebaví večerní nicnedělání, můžete si sednout

k pěkné vodnické pohádce. Ti menší se určitě rádi doví něco o vodníku Česílkovi, Čepečkovi či Žblabuňkovi. Nebo si přečtou Pohádku vodnickou od Karla Čapka. Ti starší pak jistě nepohrdnou knížkou o přátelství Bubáků a hastrmanů od Josefa Lady, který svou knihu doplnil krásnými obrázky. Ale ještě předtím, než se dáte do čtení, vám děti ze III. B napsaly, co od vodníků můžete očekávat.

Vodník žije v rybníce. Může žít i v potoce. A ten největší chudák u nějaké větší louže. Vodník má zelený obličej, vousy a vlasy. Na hlavě má zelený cylindr a někdy má na cylindru i červenou pentli. Má krásný zelený šos a z levého šosu mu kape voda. Někdy sbírá duše a někdy jde i k muzice. A o půlnoci se proměňuje například v koně nebo žábu.

Vendulka Řádková

Vodník žije v rybníku a pečlivě se o něj stará. Sedí na vrbě. Je zelený, má ruce a nohy, na nohách blány a na prstech kuličky, v puse fajfku a krátký soukenný kabát a malé kalhoty. Dlouhé vlasy a někdy i knír. Straší ráno, odpoledne, dopoledne a o půlnoci. Plave si, sedí na vrbě, užívá si ve vodě. Taky kouří fajfku a povídá si s mlynářem.

Lukáš Pecháček

Vodník žije v různých rybnících. Také žije v řece, tůni i kaluži. Vodník žije v náhonu. Má zelený klobouk a župici, velké oči do zelena a z levé strany mu odkapává. Vodník si povídá s mlynářem, dělá povodně a šije boty. Topí lidi a sbírá dušičky do hrníčků.

Adam Krčil

A NAKONEC TU MÁME TAKOVÉ SHRNUTÍ ZE VŠECH PRACÍ:

1. Kde vodník žije?

V rybníce, ve městě či ve vesnici. Ve svém rybníku – je tam hodně ryb, nebo v tůnce, tam je čerstvá voda. Nějaký chudák i u kalužiny.

2. Jak vypadá?

Má pentle, blány mezi prsty, na konci prstů koule. Je strašidelný, každý se ho bojí. Nosí zajímavé triko a taky tři knoflíky. Pod kloboukem má vodu a nosí zelený šos.

3. Co celý den dělá?

Vyrábí dušičky, a když je vyrobí, nakrmí rybičky. Chodí za mlynářem, učí ryby lenošit. Má za rok 189 dušiček. Chodí po rybníce nahoru a dolu, nebo si rád utahuje z kluků a holek.

Vybráno z prací žáků třídy III. B

Klub mladých debružárů

Máte rádi záhady? Ano? Tak to pro vás máme skvělý návod, jak si takevou vyrobit. K ní však potřebujeme spoustu trpělivosti a malíčko šikovnosti. My však věříme, že vám tyto vlastnosti nechybí, a proto nezbývá nic jiného než začít!

Plovoucí svíčka: Není na tom nic těžkého, ale musíme použít již zmíněnou trpělivost! Úzkým, krátkým drátkem omotáme svíčku tak, aby plavala svisle v misce vody. A pak už jen zapálíme knot.

Za jak dlouho svíčka uhasne? Na to musíte přijít sami. Když napíšete správnou odpověď a popíšete, proč se tak svíčka chová, máte možnost získat příští číslo časopisu Malíček zdarma! Správné odpovědi házejte do školní vrby. Těšíme se, až si spolu zase zapremýšlíme!

Kamila Emrová, Tereza Jarošová, VIII. B

Byli jako my...

Rádi se zasmějete neuvěřitelným příběhům? A zvláště, když si představíte, že se stali těm, kteří se na nás dnes tváří tak přísně, totiž učitelům? Tak to si určitě rádi přečtete tento příběh, který se stal ne moc přísnému panu učiteli Liboru Škrlíkovi. No tak zapomeňte na nedůležité věci a pusťte se do čtení.

Na gymnáziu jsme uzavřeli sázku, kdo přijde na dokonalejší způsob napovídání. Je třeba podotknout, že v té době jsme mobilní telefony znali jen ze sci-fi filmů. Snažili jsme se, ale většina z nás více méně přišla s tradičními a lehce odhalitelnými způsoby nápovědy. Až na jednoho kamaráda. Byl to vášnivý radioamatér a z rozpadlého tranzistorového rádia sovětské výroby zhotovil vysílačku. Pravda, nebyla zrovna nejmenší, ale s trochou opatrnosti se nechala ukrýt v náprsní kapse saka. Sluchátko ukryl pod bujnou hřívou vlasů a nápovědu prováděl do druhé poloviny právě nezkušený spolužák. Všechno fungovalo znamenitě, ale objevil se menší problém. Vedle gymnázia

tehdy sídlila vojenská posádka, která mohla kdykoli zachytit neznámou vysílací stanici. Vám se to zdá směšné, ale tehdy každé takové zařízení muselo být evidováno na ministerstvu vnitra a jen si zkuste přihlásit napovídací vysílačku. Ale i to kamarád vyřešil. Bylo třeba natáhnout kolem tříd dvojitou drátěnou smyčku, která by signál ven nepustila. Jednou odpoledne jsme tedy nenápadně uvolnili dřevěné lišty kolem třídy a pod ně ukryli ony dráty. Věc fungovala. Až jednou při hodině naše třídní učitelka o lištu zavadila. Vzala za kousek drátku a pozvolna jej začala vyndávat. Najednou ho měla v rukou několik desítek metrů a zcela oprávněně požadovala náležité vysvětlení. Nyní před námi stál další úkol, který zastínil zpočátku zmiňovanou sázku. Trn z paty nám vytáhl další spolužák, který byl machr v geologii. Vědecky paní profesorce vysvětlil, že dráty kolem tříd měly chránit studenty před účinkem geopatogenních zón, a tudíž zlepšit koncentraci a studijní výsledky. Jestli nám uvěřila, nevíme, ale tehdy se s tímto poněkud kostrbatým vysvětlením spokojila a sázku tak nakonec vyhrál ten, kdo nás z nepříjemné situace dostal.

Radka Paulusová, Tereza Jarošová, VIII. B

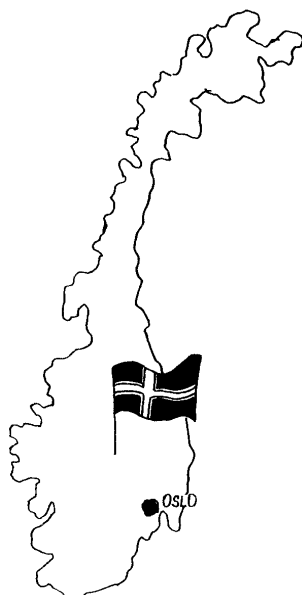
POZDRAV Z NORSKA

Milí čtenáři Malíčku,

šest měsíců bydlím se svou rodinou v Norsku. Taťka tu pracuje ve vědecké laboratoři v nemocnici v Oslo. V srpnu jsem začala chodit do mezinárodní školy. Koncem ledna přecházím do norské školy. Budu v 6.A, i když jsem v Čechách pátáčka. Se svojí paní učitelkou Lailou jsem se už byla na svoji budoucí třídu podívat. Povídali jsme si o Čechách, Norsku, škole, ukázali mi knihovnu a třídy. Taky mi řekli, co všechno dělají. O přestávkách mohou být

venku a bruslit na kluzišti nebo si hrát na hřišti. Kdo ven nechce, může být ve školní knihovně. Dvakrát týdně se rozdělí na 2 části. Jedna polovina vaří v kuchyni a druhá šije na stroji nebo něco tvoří, druhý den si to vymění. Taky chodí na počítače. Škola je moderní a otevírali ji před čtyřmi roky.

S mojí třídou v mezinárodní škole jezdíme dvakrát týdně odpoledne do Sandviky (město při pobřeží Oslofjordu) do klubu, který se jmenuje Arken. Tady nám pomáhají s úkoly. Děti cizinců mají právo mít ve škole učitele, který mluví jejich rodným jazykem. Já svého učitele nemám, a proto jsem na začátku mluvila se svými třemi učiteli německy a trochu anglicky. Škola nám začíná až v 9.15

hod. Do třídy se mnou chodí tři Somálci, jeden Rus, dva chlapci z Barmy, dva Kurdové a jeden Filipínek. Ve škole je ale spousta dětí z jiných zemí. Řada mých spolužáků jsou muslimové a slavili v prosinci svůj svátek Ramadán. Někteří nejedli a nepili, když my jsme svačili, a nechodili s námi ani plavat. Jednou týdně chodíme i jezdíme na výlety do okolí. Byli jsme lovit ryby. Několikrát jsme byli společně bruslit. Při vyučování holky i kluci vaříme, pleteme, tkáme a tvoříme a hodně si o všem povídáme, hrajeme na počítačích, ale taky se normálně učíme. O přestávkách jsme venku a hrajeme fotbal nebo si povídáme. Na bundách musíme nosit připnuté „reflexy“, aby nás dobře viděli řidiči na silnicích.

A jestli hledáte zemi, kde se neznámkuje od 1 do 5 a děti se učí, aby opravdu něco uměly, a kde se píší písemky, aby učitelé zjistili, co děti pochopily a co ještě ne, kde jsou krásné hory, jezera a fjordy, král s královnou, princem a princeznou, kde žijí různé skřítkové – trollové, kde za každým okýnkem svítí v adventu a o Vánocích adventní svíčky a hvězdy, kde se na Štědrý večer jí v některé rodině například jehněčí připravené v páře na březových třískách s kaší z brambor a tuřínu, morušky se šlehačkovým krémem a dárky nenosí Ježíšek, ale někde je přináší vánoční skřítkové, někde si je připravují pod stromček sami (ale hlavně nesmí chybět cedulka pro koho a od koho dárek je) a kde se objeví před Vánocemi před každým domem nebo na balkóně velký snop obilí pro ptáky, kde může přes silnici přeběhnout místo jelena sob a kde skoro všichni sportují a jsou kamarádští, pak už nehledejte a přijedte nebo přileťte do Norska! Moc vás všechny zdravím.

Magdalena Kunkeová, V. A.

Nejedno překvapení

Určitě nejeden z vás přemlouvá rodiče ke koupi pejska. Je pravda, že přinášejí starosti, ale nejen to! S pejsky se také zažije spousta radostí a veselých zážitků. A právě o tom, jakou veselou příhodu zažila se svým pejskem paní učitelka Ladislava Dubová, se dočtete v naší rubrice.

Byla krásná, bílá zima. Jednou jsme vyjeli do města místo s kočárkem se saněmi, na které jsme posadili naši tehdy dvouletou dceru Ladětku. Doprovázela nás dvouletá fena boxera Aida, která k nám neoddělitelně

patřila, neboť byla rodinným miláčkem a dobrým hlídačem. Nikdy jsem se nebála nechat před obchodem kočárek, protože Aida ostražitě hlídala. Ten den jsme zastavili před obchodním střediskem Dukla, vzali Laděnkou do náručí, psovi dali povel „Hlídej“ a hurá na nákupy. V klidu jsme chodili po prodejně a utráceli bez strachu, že nám někdo sáhne i s fusakem ukradne. Ovšem na ten šok, který nastal, když jsme vyšli před obchod, nikdy nezapomenu. Aida totiž nikde! Sáňky stály tam, kde jsme je nechali, ale psa nám někdo ukradl. To bylo první, co mě napadlo. Avšak to překvapení, když jsme našli Aidu ve fusaku, zahrabanou, schoulenou a spící, jako když ji do vody hodí. Chtěli jsme ji z pytle vysypat, ale než jsme tam posadili Laděnkou, už byla Aida zpátky. To se asi třikrát opakovalo. Kolem nás se shlukovalo čím dál víc lidí a smáli se, jako když sledují tu největší komedii. Já jsem se styděla, můj muž se smál a Laděnka brečela, že chce Aidu do fusaku, aby se s ní také vozila. Nakonec se podařilo přesvědčit Aidu, že se má chovat jako pes, dceru, že se obě do fusaku nevejdou, a dav lidí, že jsme „normální“ rodina a že komediální představení končí. Všichni jsme se rozešli a já už na to teď jenom s úsměvem vzpomínám.

A jací jsou boxeři?

Toto plemeno je středně velkého vzrůstu (53-63cm) s mohutně vyvinutým svalstvem. Má výrazně zkrácenou hlavu a menší uši. Srst těchto psů je krátká, většinou žíhané barvy s černou maskou. Je to živý, přátelský pes, který se doporučuje i do rodin s dětmi. Umí být ale také ostrý, proto se užívá k hlídání. Nesnáší dlouhodobý pobyt na slunci.

Veronika Šustrová a Jana Machová, VIII. B

NEJENÍ PROFESE JAKO PROFESE

Povolání, které vám představíme, je tentokrát pro chlapce. Ale i děvčata se v tomto rozhovoru mohou dočíst něco zajímavého. Určitě každý z vás tuší, že automechanik se zabývá hlavně opravou motorů aut. Víte, ale co dělá autoklempíř? Rozdíl mezi těmito obory je nepatrný. Autoklempíř především narovnává karoserie. To jsme se dozvěděly od pana Jaroše, který se tímto povoláním zabývá a pracuje v prodejně nových automobilů. Více už se dozvíte z následujícího rozhovoru.

Čím jste chtěl být jako malý?

Asi vás překvapím, chtěl jsem být zvěrolékařem.

Proč jste si vybral právě toto povolání?

Protože jsem se nedostal na školu, na kterou jsem chtěl. Tak jsem vzal, co bylo volné. Ani jsem nad tím nepřemýšlel.

Co jste pro toto povolání musel udělat?

Především jsem musel vystudovat střední odborné učiliště (v Karose ve Vysokém Mýtě).

Jak se Vám po dokončení školy hledala práce?

Tenkrát to bylo bez problémů, byl spíše nedostatek zaměstnanců a ne práce. Poté, co jsem se vyučil, jsem ihned nastoupil do ČSAD.

Chtěl jste někdy svou profesi změnit?

Hodněkrát. Líbilo se mi pracovat se zvířaty, ale na to nemám vzdělání. Také jsem dvanáct let montoval pneumatiky.

Jak vypadá Váš pracovní den?

V šest hodin přijdu do práce. Buďto mám něco rozdělané z minulého dne a v tom pak pokračuji, nebo jsou na určitou dobu dopředu objednaní zákazníci. Už přijímací technik, když objednává, vidí, zda se to dá spravit za půl dne, nebo za týden. Podle toho na ten den objedná auta.

Kolik času denně zabere tato práce?

Denně jsem v práci devět až deset hodin.

Co Vás na ní nejvíce baví a co považujete za nejtěžší?

Baví mě takové věci, které dělám poprvé nebo podruhé, protože jim rád přicházím na kloub. To znamená, když někdo přijde s novou závadou a já musím pátrat, o co jde. Dá to hodně práce, musím kvůli tomu rozebrat hodně věcí a někdy i zbytečně. Naopak věci, které se stále opakují, jsou pro mě už nezajímavé.

Jak dlouho Vám asi trvá opravit jedno auto?

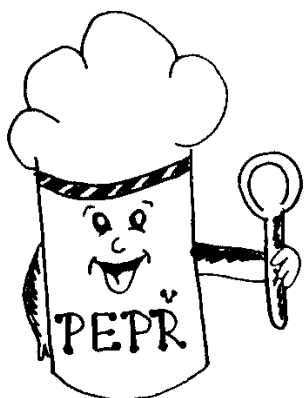
Záleží na tom, co se opravuje. Pokud přijede člověk kvůli tomu, že mu nesvítí světla, je to běžná závada a spraví se to za patnáct minut. Když přijede, protože mu něco klepe v motoru nebo se v autě ozývají rány, tak třeba dlouho hledáme, odkud se ty rány ozývají.

Jaké poruchy aut nejvíce opravujete?

Nejvíce se setkávám se závadou na elektrické instalaci, to znamená vyhořelé dráty, a pak hodně s bouranými auty. Blatníky, dveře a okna, ty se mění každou chvíli. Hlavně v zimě. Také provádím generální opravy aut a ta trvá asi čtrnáct dní. Pracuji i s novými automobily, na které dodáváme nejrůznější doplňky (přídavná světla, speciální autorádio, telefon, zimní pneumatiky...) podle přání zákazníka. Před Vánoci, když se prodávalo nejvíce nových aut, jsem na těchto automobilech dělal čtrnáct dní.

Veronika Šustrová a Jana Machová, VIII. B

Koutek pro mlsné jazýčky

Přichází víkend a jistě mnozí z Vás přemýšlejí, co dobrého by si uvařili. Možná by Vám mohl přijít vhod recept na jídlo, na kterém si ráda pochutnává paní učitelka **Alena Rybičková**, s níž jsme pro Vás připravili povídání. Tentokrát jsme se zaměřili na využití různých druhů koření v kuchyni. Pokud i Vás zajímá dnešní téma, je právě Vám určen tento článek. Pohodlně se usadte a dejte se do čtení.

Paní učitelka Rybičková vaří většinou ráda. Nejčastěji používá tradiční koření: pepř, papriku, kmín a majoránku. Ráda experimentuje, používá asádo, brazilskou sůl a kohoutí sůl. Jsou to směsi. Každé koření má speciální použití. Paní učitelka dříve vůbec nejedla luštěniny. Dnes jí aspoň čočku, a to díky velmi chutné a voňavé indické směsi garam masala, kterou do čočky přidává. Kdysi dávno se zúčastnila soutěže: „Zasílejte obaly od koření a získáte knihu Vaříme s kořením“. Tato firma zanikla a poslala paní učitelce omluvný dopis a katalog Koření od Salvátora. To byl začátek toho, že začala používat více druhů koření. Vaří podle kuchařky s názvem Vaříme chutně, zdravě a hospodárně. Má ráda jídla upravená na roštu, ryby, vepřové maso. Také sladké jídlo jí udělá radost. Miluje bramborové placky upečené na plotně, jsou prý vynikající. Naopak pohrdá hrachovou kaší. Doporučila nám používat koření tak, aby jídlo bylo pikantní a zároveň nepopřelo chuť masa. Paní učitelka se drží pravidla VŠEHO S MÍROU.

Doporučený recept na zeleninový pokrm:

V kastrolu rozpustíme 150 g anglické slaniny. Přidáme 1 větší nadrobno nakrájenou cibuli. Necháme ji zpěnit, přidáme 4 rajčata, 500 g fazolových lusků. Ochutíme solí, pepřem a česnekem. Přidáme-li kečup, určitě nic nezkazíme. Případně podlijeme vodou a dusíme. Budeme-li vařit s láskou a přidáme-li koření MEXICO, pochutnají si i ti, co zeleninová jídla nemají rádi. Podáváme s pečivem.

Zaujalo Vás toto zeleninové překvapení? Pokud ano, zaběhněte si do své spíže pro jednotlivé ingredience a můžete začít. Přejeme Vám, aby se Vaše dílo zdařilo a společně s paní učitelkou Vám přejeme dobrou chuť!

Jana Strašková a Lucie Kuželková, VI. A

KNIHOMOL

KNIHOMOL

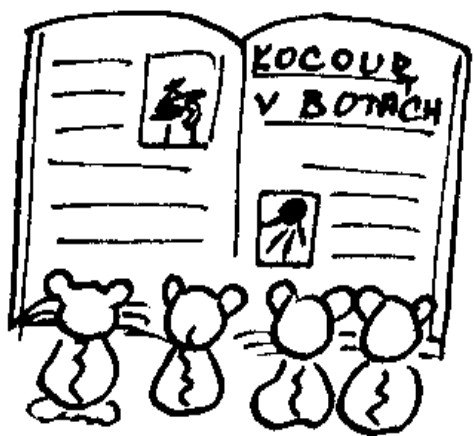
Doporučujeme!

Přečtete si!

BARBARA ERSKINOVÁ:

Na pokraji temnoty

Asi většinu z nás láká tajemno a nepoznané dobrodružství. Již od malička

strkáme prsty do pastiček na myšky, ochutnáváme i to, co není zrovna chutné a jedlé, vždyť vždy nás někdo upozorní: „Nedělej to, to nesmíš!“ Připomíná vám to něco? Dětství, vaši povahu nebo kamaráda? Dobrodružství je pro nás vždy velkou motivací, a když ho například spisovatel spojí s tajemnem, málokdo mu odolá. Přesně taková je kniha od Barbary Erskinové, která mistrovským talentem dokáže udržet čtenáře v napětí až do poslední chvíle.

Adam Craig se narodil ve Skotsku v krásném a malebném městečku Pittenross. Přestože ho opustila matka, žije se svým otcem Thomasem stejně jako předtím, jenže s žalem v srdci. V těchto smutných chvílích se na kopci s keltským křížem seznamuje s krásnou a tajemnou Brid. Spolu prožívají krásné chvíle u vodopádu, u Bridiny rodiny nebo v přírodě. Společnou idylku jim překazí strýc Broichan, který Brid bere k sobě do učení. Jenže to učení má trvat celých dvacet let! Adam na Brid stále čeká a doufá, že ji zase uvidí, ale marně. Až v den jeho odjezdu do Londýna na vysokou školu se Brid znovu objevuje. Jenže pro Adama už to není ta stará Brid, protože z ní číší něco nového, něco špatného a zlého, co ho uvádí do

rozpaků. Odjíždí bez ní, ale když začíná nový život, náhle se objevuje černá kočka, která napadá jeho bývalou přítelkyni Lizu a nato i jeho ženu Jane. S ní se mu narodí syn Calum a všichni se stěhují daleko od všech nepříjemných událostí. Celých osmnáct let si žijí spokojeně, ale znovu se vrací kočka, s níž přichází i smrt Caluma, jeho ženy a málem i jejich malé dcery. S černou kočkou také přišla Brid, kterou vůbec nepoznamenal čas a Adam se k ní jako omámený vrací. Liza, která chce Adama zachránit, objevila, že Brid není z našeho světa, ale z minulosti a je velice silná druidská kněžka. Proto musí Liza shromáždit všechnu svou sílu a poslat Brid časovou oponou zpět do minulosti.

Lenka Stillerová, IX. B

ŠPRÝMY S RÝMY

Ahoj příznivci, je tu další část doufám oblíbené rubriky, která tu má pro vás drobnou změnu. Někteří jste si možná zvykli na básničky Jiřího Žáčka, ale toho nyní vystřídá básník s trochu jinou tematikou. Za svou tvorbu získal Nobelovu cenu a mnozí z vás už jistě tuší, že je řeč o Jaroslavu Seifertovi. Následující básničku jsem vybrala z knížky s názvem Maminka, kterou mám velmi ráda. Spolu s básničkou na doplňování se dostaneme do prostředí kouře a páry, do světa vlaků. Dál už si musíte poradit sami. . .

JAROSLAV SEIFERT VLAKY

Vlak jede a kouř v chomáči
padá na okna . . .

Semafor slétne, nad trati
začli zas ptáci . . .

Maminka okno rozhodí,
bydlíme v třetím . . .

A nestačí je zavřít pak,
z opačné strany jede . . .

Vlak jede a kouř v chomáči
padá na okna . . .

Okno je smutné bez kvítků,
mívali jsme tam . . .

Letos tam máme od zimy
i muškát s květy . . .

Když maminka jej zalívá,
je v každém saze . . .

S kytkou se mazlí: Nezvadni!
Vlak píská. Je to . . .

Kateřina Soudková IX. B

PYŠNÝ KONÍK

Řeknu já vám básničku
o malém pyšném koníčku.

Jako pán si vykračuje
po špinavém chodníčku.

A ten koník dbá na sebe,
chce být bílý jak to nebe.

A jak si tak vykročil,
do kaluže spadl.

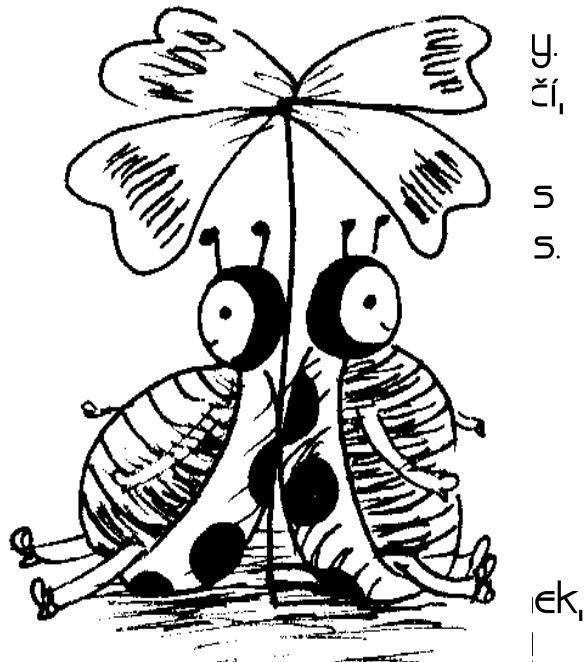
Ten se teda namočil
a pak celý zšedl.

Teď ho velmi v boku píchá,
za to mohla jeho pýcha.

Romana Severýnová V. A

BERUŠČÍ ODPOČINEK

Potkali se dvě berušky

A tak usnuly dvě berušky,
co chtěly si vyjít na hrušky.

Kateřina Soudková IX. B

Správné odpovědi z minulého čísla:

žluví, prasečí, bleší, tučňáci, husí, buvolí, dorozumí, žížala.

K. Soudková, IX. B

Teplá vzpomínka

V těchto sychravých, deštivých, nebo sněživých, mrazivých dnech všichni určitě rádi zavzpomínáme na léto, kdy se člověk mohl v plavkách promenádovat po sídlišti, koupat se a věnovat se zálibám v přírodě. Také si říkáme, že v Řecku je i v zimě deset stupňů, ovšem pro Řeky, kteří se denně pohybují ve třicetistupňových teplotách, to není slast. Zkrátka, je na ně zima, a když jim třebaš takový Čech řekne o mrazech u nás, kroutí hlavou a diví se, že neumrzeme. Ne nadarmo se říká "Jiný kraj, jiný mrav." A tak po skončení srpna a prázdninové sezóny se při klesnutí teploty cpe Řek do baloňáku. Po

sezóně se domorodci sjíždějí ze svých letních sídel do větších měst, a tak se stane, že do Řecka přijedete v listopadu v tričku a na plážích ani noha. Když jsem navštívila řecký ostrov Corfu, nevycházela jsem z údivu. Člověk se o místních, údajně pohostinných lidech, doví věci. Číšník z Čech, který pracuje v tamní restauraci, nám vyprávěl, že když se sem přistěhovali, koupili synovi harpunku na ryby. A jelikož v moři toho moc nenajdete, využil zbraň na citróny, kterých je všude habaděj. (Obyvatelé ostrova k nim mají vztah asi jako my k jablkům, a tak citrusy pod stromy, to je běžná záležitost. Nedivte se, že si také ukazují na čelo, když vidí cizince obdivující keříky.) Jenže to neměl dělat, začala ho honit stará paní a zavolala policii, která zahájila pátrání. Aby se prý zbavili podezření, převlékli syna za holku a byl klid. Další velkou kuriozitou byl systém – nesystém místní dopravy. Na zastávkách nejsou řády, a tak autobusy jezdí kdykoliv. Za horka nemusí přijet vůbec. Pak by se zdálo, že tu lidé nepracují, ale opak je pravdou. Totiž většina obyvatel má nepřetržitou pracovní dobu, tudíž se nemají čas ani vykoupat v moři. Obyvatelé si také velmi libují v nočních rejích, přestože nechápu, jak si mohou najít čas, jsou v noci vesnice přelidněné. Corfu je sice nádherný ostrov, ale copak si někdy budou tamní lidé moci zalyžovat, či zabobovat? Buďme rádi, že i když je někdy počasí nepřející, můžeme si užívat i léta, i té někdy „zlobivé“ zimy.

Lenka Stillerová, IX. B

Pro chytré hlavičky

1) Dopln písmeno: ZA BY XC D?

2) Škrtni slovo nepatřící mezi ostatní:

pes kos kočka počítač koza

vlk smrk nůž chrt krb krk

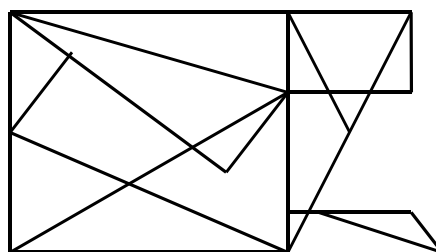
Paříž Vídeň Hamburg Bratislava

3) Dopln číslo: 29 58 116 232 ?

68 75 81 86 90 ?

12 36 108 ?

4) Kolik je na obrázku trojúhelníků:

5) Dopln do tabulky čísla 28 a 3, aby součet úhlopříčně, svisle a rovnoběžně jdoucích čísel (vždy jsou 4) byl vždy 37:

6) Dopln následující tvar, když: $00 = /$ a $// = ()$

a) $// + 0000 = \underline{\hspace{2cm}}$ výsledek urči v $()$

b) $() () - //$ = $\underline{\hspace{2cm}}$ výsledek urči 0

c) $//////// + () - 0000 = \underline{\hspace{2cm}}$ výsledek urči $/$

d) $// - 00 = \underline{\hspace{2cm}}$ výsledek urči $/$

7) Jaké nejmenší a jaké největší číslo vznikne z čísel 1, 0, 7, 3, 5?
nejmenší číslo $\underline{\hspace{2cm}}$ největší číslo $\underline{\hspace{2cm}}$

8) Dopln písmenka ve slovech, aby vznikly názvy rostlin.

$_e_mi_rá_ka$ $k_nv_ _in_a$ $l_li_ _i_lk_$

9) Uhodni:

Jsem obratlovec a savec většího vzrůstu. Obvykle žiji volně v přírodě. V České republice mě uvidíte pouze v zoo, protože je tu na mě moc teplo. Kdo jsem?

V práci jsem stále na cestách. Díky mě dostanou lidé zprávu od druhých, i když jsou od sebe hodně daleko. Co dělám za povolání?

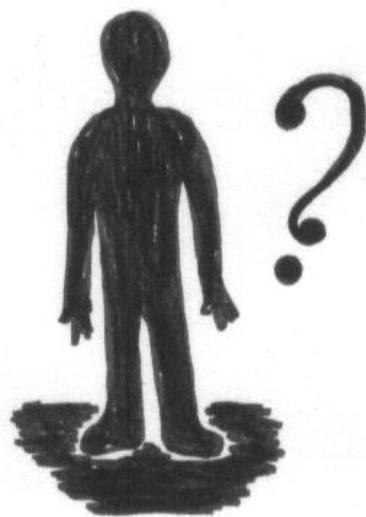
10) Ve slovech se přeházela písmenka. Přijdeš na původní slovo?

olšak $\underline{\hspace{2cm}}$ dalivod $\underline{\hspace{2cm}}$ čisah $\underline{\hspace{2cm}}$ trosm $\underline{\hspace{2cm}}$

SOUTĚŽ - KDO JE TO?

Milí kamarádi,

po úspěšné soutěži "**Poznáte je?**" je tu další šance si zasoutěžit. Připravili jsme pro vás soutěž "**Kdo je to?**". Jak už z názvu vyplývá, budete opět hádat, o koho se jedná. Tentokrát tu místo fotek najdete texty popisující některou ze slavných českých osobností. Pokud tušíte, anebo víte, o koho se jedná, s chutí se zúčastněte naší soutěže. Mnoho štěstí v soutěži vám přejí autorky soutěže.

Pravidla: Vystříhněte soutěžní kupón a pečlivě vyplňte. Kupón vhodte do konce března do schránky školní vrby. Potom už jen čekejte, zda se štěstí usměje právě na vás.

1. Tato žena se narodila 7. dubna v Otavovicích na Kladensku. Zde také spolu se svým sourozencem vyrůstala. Jméno, se kterým se v oblasti hudby proslavila, není její rodné. Získala mnoho hudebních cen za svůj pěvecký výkon. Také vystupovala (a ještě vystupuje) v různých muzikálech. Má i svůj televizní pořad.
2. Původním povoláním myslivec, což se k jeho znamení střelce docela hodí. Jeho matka byla slavná herečka a otec (stejně jméno jako syn) herec. Žije se svou přítelkyní - herečkou. Oba jsme je mohli vidět v televizním seriálu z dnešní doby, který napsal J. Míka. Tento muž je poměrně vysoké postavy a má výrazný nos.
3. Jeho život začal dne 5. 10. 1936 ve známé pražské podnikatelské rodině spjaté s českým uměleckým světem. Byl zaměstnán jako jevištní technik, asistent režie a dramaturgie. Známe ho však především z jiného druhu lidské činnosti. Kvůli svým názorům strávil nějaký čas i ve vězení. Není moc vysoký, ani štíhlý a jeho výrazným znakem je knírek.
4. Světlo světa spatřila 10. 4. 1968. Při svém povolání tráví mnoho času v blízkosti vody. Ve svém oboru patří k nejlepším na světě. To potvrzují i její ocenění. Spolupracuje se svým manželem.

V. Šustrová a J. Machová, VIII. B

SOUTĚŽ – KDO JE TO?

Jméno a příjmení žáka

třída:

JEDNÁ SE O

1.
2.
3.
4.

SVĚT FANTAZIE

NEMUSELI JSTE DLOUHO ČEKAT A JSEM TU ZASE SPOLU S KAMARÁDY. MOC JSEM SE NA VÁS TĚŠIL A PŘIPRAVIL JSEM DALŠÍ PĚKNÉ HRY, KTERÉ VÁS V SYCHRAVÉM OBDOBÍ ALESPON NA CHVÍLI ROZVESELÍ A POBAVÍ.

MOTÁČEK BOTNÍKOVÝ

1. TENTO PTÁK SE NAZÝVÁ GUGUL. ŽIJE VÝHRADNĚ V NORÁCH KRTKŮ, HRABOŠŮ A PODOBNÝCH ZVÍŘAT. NAROZDÍL OD SVÝCH BLÍZKÝCH PŘÍBUZNÝCH, PAPOUŠKŮ, SE ŽIVÍ ŠTIKAMI A ÚHOŘI. MÁ TAKÉ MNOHEM VÍCE VYVINUTÝ MOZEK, A PROTO STÁLE NĚCO POVÍDÁ. HÁČEK JE V TOM, ŽE MLUVÍ V GUGULŠTINĚ. S POMOCÍ SLOVNÍČKU ROZLUŠTI, CO POVÍDÁ!

GUGU - A

MAGU - PO

GUGA - TO

GIGU - BÝT

GAGU - CO

SAGU - VODA

ZOGA - LÉZT

GITA - MRAKY

POGI - Z/ ZE

JOUGL - UŽ

GUGR - KYSELÝ

RUGO - NĚKDY

GAZI - PADAT

LOGI - SPADAT

GA - DO

KAGA - SLADKÝ

KAGI - STŘECHA

HAGU - NESPADAT

GI - PŘECE

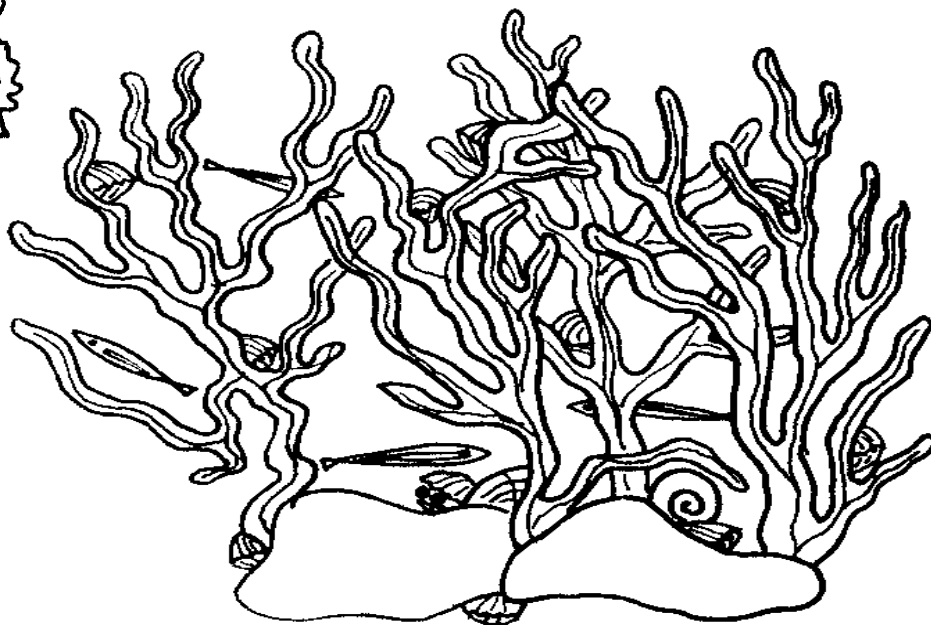
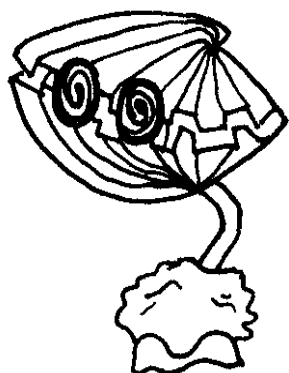
NOGA - NEVIDĚT

GIGI - KAPKA

„ ZOGA GUGA MAGU KAGI
GUGU GI HAGU. LOGI GUGA
GA SAGU JOUGL GUGA NOGA!
RUGO GIGU GUGA GUGR
GUGU RUGO RAGA. GAZI
GUGA POGI GITA. GAGU GIGU
GUGA? GIGU GUGA GIGI. “

2. VODNIČKA PLAZIVÁ ŽIJE V MOŘI V HLOUBCE I NĚKOLIKA SET KILOMETRŮ. CIZOPASÍ NA ŠKEBLÍCH A ULITÁCH A 90% JEJÍ POTRAVY TVOŘÍ DROBNÍ ŽIVOČICHOVÉ. DÍKY SVÉ ULITĚ SE LEHCE ZTRÁCÍ MEZI KORÁLY, NAJDI NA OBRÁZKU DVANÁCT VODNIČEK.

3. NOSATICE KRÁSNOOKÁ JE OHROŽENÝ DRUH. STAVÍ SI SVÉ OBYDLÍ V POUŠTI VE SKALÁCH. JE TO TŘETÍ NEJDÉLE ŽIJÍCÍ TVOR NA SVĚTĚ. DOŽÍVÁ SE I MILIONU LET. PŘESTOŽE MÁ TAK KRÁSNÉ OČI, VIDÍ VELICE ŠPATNĚ. JEJÍ OČI NEVIDÍ CELÉ PŘEDMĚTY, POZNÁTE, NA CO SE DÍVÁ? ŘEŠENÍ JE V PŘEHÁZENÝCH SLOVECH.

RLEBÝ, OMLUEN, ŠĚTOK, KOO, OÍLBI,
ŘHÍEBK, OOKN, OITKR, ŠMY, ÍČKL

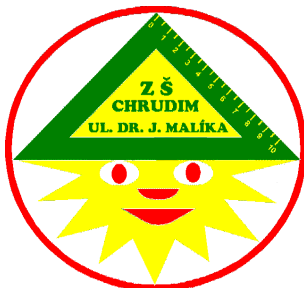
4. **PLAŠTÁK BEZRUKÝ MĚŘÍ BEZMÁLA TŘICET CENTIMETRŮ. ŘADÍ SE MEZI HLODAVÁ STRAŠIDLA. SETKÁVÁME SE S NÍM ČASTO V DOMÁCI PODOBĚ PET LAHVÍ. ŽIVÍ SE POUZE DŘEVEM MODŘÍNU, NAJDI PRO NĚJ CESTU BLUDIŠTĚM!**

Lenka Stillerová, IX. B

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI PRO CHYTRÉ HLAVIČKY:

1) W	6) () (), 0000, // // // //, /
2) počítač, nůž, Hamburg	7) nejmenší - 10 357, největší - 75 310
3) 464, 93, 324	8) sedmikráska, konvalinka, lilie, fialka
4) 20	9) lední medvěd, pošťák
5) Například: 3 3 3 28	10) škola, divadlo, hasič, strom
28 3 3 3	
3 3 28 3	
3 28 3 3	- je více možností

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, T. Jarošová, M. Jirovská, R. Paulusová, A. Tichá, K. Emrová, J. Strašková, M. Šípková, L. Marhanová, R. Severýnová, K. Soudková, L. Stillerová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.zsmalika.cz**